

pojme, kot so trdota vode ali pa korozija in drugi fizikalno-kemični procesi. Zaradi temeljitejšega znanja bi bilo treba o njih bolj izčrpno spregovoriti. Gavrilović pogosto citira tudi avtorje, ki so prvi uporabili termine ali pa jih presadili na naša tla.

Srbska kraška terminologija bo zaradi uporabnosti lahko postala koristen pripomoček za boljše razumevanje srbske literature o krasu.

Skoda je le, da avtor ni sledil zgledu slovenske terminologije, ki ima besednjak bolj prilagojen potrebam tujcev.

Jurij Kunaver

Iz slovenske geografske književnosti

Borut Belec, Osnove fizične geografije, I. in II. del, druga, predelana izdaja (cikl. skripta), Pedagoška akademija v Mariboru, Maribor 1973; 499 strani in 331 ilustracij.

Belčeva skripta so razmeroma obsežna, vendar je snov sistematsko in pregledno podana, predvsem pa napisana v razumljivem in neprezahtevnem slogu. Ker je snov hkrati tudi bogato ilustrirana, so skripta nedvomno koristen in uporaben pripomoček za študij prirodne geografije na višjih šolah. V celoti gre torej za soliden, a v bistvu vendarle precej tradicionalno in neproblematsko napisan učbenik prirodne geografije. Skripta se namreč vseskozi drže priznanih in že utrjenih poti, kar velja tako za razporeditev celotne snovi, kakor za deleže, ki so odmerjeni posameznim prirodnogeografskim panogam pa tudi za analitično podajanje snovi po posameznih med seboj malo povezanih vejah prirodne geografije. Pri tem je zanimivo, da vključuje avtor med fizično geografijo tudi kartografijo in matematično geografijo, izpušča pa zoogeografijo. Značilno je tudi, da obravnava vodovje v dveh poglavjih (Hidrogeografija, Oceanografija).

Težišče skript je nedvomno na prirodnogeografskem inventarju in stvarnem gradivu sploh (tudi pojmovnem), zbranem po posameznih vejah oziroma poglavjih, manj pa na medsebojni povezanosti in skupnem predmetu prirodne geografije kot celote oziroma na osnovnih prirodnogeografskih zakonitostih, ki to sfero označujejo. Ker pa ni namen, da bi skripta nadomeščala predavanja, kakor razberemo iz uvoda, temveč naj predavanja le dopolnjujejo, je bržkone tam poudarek na ustrezni problematiki in sintezah. Ker pa so skripta po avtorjevih besedah namenjena tudi izrednim študentom, bi bilo nemara vendarle koristno, ko bi avtor v prihodnji, tretji izdaji, dodal — vsaj v obliki zaključnega poglavja — tudi pogloblitve aspekte prirodne geografije kot celote, s čemer bi sicer skrbno sestavljen učbenik pridobil ne le v vsebinskem temveč tudi didaktičnem pogledu.

Darko Radinja

Borut Belec, Vinogradništvo kot dejavnik prostorske preobrazbe v Sloveniji, Časopis za zgodovino in narodopisje, Nova vrsta 9, (XLIV) letnik 1973, prvi zvezek, Založba Obzorja Maribor, 1973, str. 139—198, 6 kart med besedilom.

Po obsežni študiji o transformaciji vinorodne pokrajine, ki je leta 1968 izšla kot samostojna knjiga pod naslovom »Ljutomersko-ormoške gorice« in po številnih podrobnih obravnavah vinorodnih območij Severovzhodne Slovenije, ki jih je Belec priobčil največ v Časopisu za zgodovino in narodopisje, je pred nami njegova nova obsežna študija o vinogradništvu. Od njegovih dosedanjih študij se ta razlikuje po tem, da obravnava vsa tista območja Slovenije, kjer so bili po letu 1896 vinogradi.

Študija je razdeljena na osem poglavij, v katerih avtor predstavi metodologijo raziskave in podaja kratek oris dosedanjih proučevanj vinograd-